

Cauza C-183/21**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

23 martie 2021

Instanța de trimitere:

Landgericht Saarbrücken (Germania)

Data deciziei de trimitere:

4 martie 2021

Reclamantă:

Maxxus Group GmbH Co. KG

Pârâtă:

Globus Holding GmbH, Obiect Co. KG

Obiectul procedurii principale

Directiva privind mărcile – Obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Interpretarea dreptului Uniunii, articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

Dreptul Uniunii, în special în ceea ce privește Directiva (Directivele) privind mărcile, și anume

DIRECTIVA 2008/95/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 2008, L 299, p. 5), în special articolul 12, respectiv

DIRECTIVA (UE) 2015/2436 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 2015, L 336, p. 1), în special articolele 16, 17 și 19,

trebuie interpretat în sensul că efectul util al acestor norme se opune unei interpretări a dreptului procedural național

1) care, în cadrul unei proceduri civile în radierea unei mărci naționale înregistrate pe motiv de decădere pentru neutilizare, îi impune reclamantului o obligație de prezentare a faptelor distinctă de sarcina probei și

2) care, în cadrul acestei obligații de prezentare a faptelor, îi impune reclamantului

a. să prezinte în mod detaliat neutilizarea mărcii de către pârât în cadrul unei astfel de proceduri, în măsura în care acest lucru îi este posibil, și

b. în acest scop, să efectueze propria cercetare pe piață, adecvată cererii de radiere și caracterului individual al mărcii în cauză.

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

DIRECTIVA (UE) 2015/2436 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (denumită în continuare „Directiva privind mărcile”), în special articolele 16, 17, 19, 44 și 46

Prevederile naționale invocate

Codul de procedură civilă (Zivilprozessordnung, ZPO), în special articolul 178

Prezentarea situației de fapt și a procedurii

- 1 Reclamanta solicită radierea a două mărci germane ale pârâtei pe motiv de decădere pentru neutilizare. Reclamanta comercializează aparate și echipamente sportive, plăci de masaj, fotolii de masaj și grătare. Aceasta este înregistrată ca titulară a mărcii germane nr. 302017108053 „MAXXUS” și a mărcii Uniunii nr. 17673641 „MAXXUS”.
- 2 Pârâta este societatea-mamă a grupului Globus St. Wendel. Acesta deține diverse societăți care exploatează, pe întreg teritoriul federal, 46 de centre comerciale cu articole alimentare și nealimentare, precum și magazine de băuturi, de construcții, de electronice și alte magazine specializate. Pârâta autorizează societățile din grup să utilizeze mărcile pe care le deține. Pe internet, grupul realizează vânzări semnificative cel mult în sectorul electronicelor și al construcțiilor.

- 3 Din luna iulie 1996, pârâta este înscrisă în registrul mărcilor ca titulară a mărcii germane verbale nr. 395 35 217 „MAXUS” pentru numeroase produse din clasele 33, 1-9, 11-32 și 34. Perioada de grație a utilizării mărcii a expirat la 30 octombrie 2005. Din luna mai 1996, pârâta este de asemenea titulara mărcii verbale și figurative germane nr. 395 35 216, reprodusă în continuare, cu textul „MAXUS” și cu simbolul unui glob, pentru clasele 20, 1-9, 11-19 și 21-34:



- 4 În cadrul procedurii de înregistrare a mărcilor „MAXXUS” ale reclamantei, pârâta a formulat inițial opoziție. La 2 mai 2018, pârâta a formulat opoziție la înregistrarea mărcii Uniunii nr. 17673641 „MAXXUS” a reclamantei. Opoziția se întemeia, printre altele, pe marca verbală nr. 395 35 217 „MAXUS”. Împotriva opoziției, reclamanta a susținut că pârâta nu ar fi utilizat marca „MAXUS” într-un mod care să asigure menținerea drepturilor. Pârâta și-a retras opoziția la 5 august 2019. Tot în temeiul acestei mărci verbale „MAXUS”, la 12 februarie 2018, pârâta a formulat opoziție împotriva înregistrării mărcii germane nr. 302017108053 „MAXXUS” a reclamantei. Pârâta și-a retras și această opoziție.
- 5 La 29 iulie 2019, reclamanta a introdus la Deutsches Patent- und Markenamt (Oficiul German pentru Brevete și Mărci) o cerere de radiere a celor două mărci în litigiu pe motiv de decădere. Pârâta s-a opus acestei radieri prin scrisoarea din 26 august 2019.
- 6 Pârâta a utilizat cel puțin marca verbală „MAXUS” ca așa-numită „White Label” pentru diferite produse, alegând următoarea formă:



- 7 Litigiul se referă la întinderea acestei utilizări și la ultima dată relevantă. Reclamanta afirmă că, în ultimii cinci ani, pârâta nu ar fi utilizat mărcile înregistrate în favoarea sa într-un mod care să asigure menținerea drepturilor.
- 8 O căutare pe Google privind „MAXUS” efectuată de reclamantă nu ar fi evidențiat nicio indicație privind o utilizare a mărcilor în litigiu într-un mod care să asigure menținerea drepturilor. Pe site-ul internet administrat pentru grupul de societăți al pârâtei, www.globus.de, ar figura o rubrică intitulată „Mărci proprii”. În cadrul acesteia ar fi menționate următoarele denumiri: „korrekt”, „Globus”,

„Globus Gold”, „naturell” și „Jeden Tag”. Mărcile în litigiu nu ar fi menționate. La introducerea denumirii „MAXUS” în câmpul de căutare internă a site-ului în rubrica „Sortiment/Catalogul produselor” ar fi afișate opt oferte, dintre care două nu ar fi relevante, iar șase ar privi lavete. Cu toate acestea, niciuna dintre mărcile în litigiu nu ar figura pe lavete sau pe ambalajul acestora. Cuvântul „MAXUS” ar figura numai în textul ofertei. La introducerea denumirii „MAXUS” în câmpul de căutare internă a site-ului de pe pagina de start a www.globus.de ar fi afișate două rezultate pozitive. Ambele s-ar referi la un „magazin de băuturi MAXUS” administrat de Maxus GC Freilassing GmbH & Co. KG. Totuși, potrivit site-ului internet, această societate a utilizat denumirea „MAXUS” nu ca marcă pentru propriile băuturi, ci doar ca denumire comercială sau ca marcă pentru serviciile comerciale referitoare la băuturi. O agenție de detectivi ar fi verificat dacă nicio marcă proprie a pârâtei nu ar fi fost comercializată sub denumirile în litigiu în acest magazin de băuturi din Freilassing.

- 9 Reclamanta afirmă că, în ultimii cinci ani, pârâta nu ar fi utilizat mărcile înregistrate în favoarea sa într-un mod care să asigure menținerea drepturilor. Pârâtei i-ar reveni obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei. Acest lucru ar reieși de asemenea din Directiva privind mărcile, în forma sa în vigoare.
- 10 Reclamanta solicită, pe de o parte, obligarea pârâtei să își dea consimțământul pentru radierea mărcii verbale „MAXUS”, înregistrată la Deutsches Patent- und Markenamt cu nr. 395 35 217, pentru toate produsele, și, pe de altă parte, pentru radierea mărcii verbale și figurative „MAXUS”, înregistrată la Deutsches Patent- und Markenamt cu nr. 395 35 216, pentru toate produsele.
- 11 Pârâta solicită respingerea acțiunii. Aceasta afirmă utilizarea de natură să asigure menținerea drepturilor și apreciază că argumentele reclamantei nu ar fi suficiente pentru a justifica o obligație secundară de prezentare a faptelor.
- 12 Marca „MAXUS” ar fi utilizată, cu acordul pârâtei, în centrele comerciale aparținând grupului Globus pentru a desemna următoarele categorii de produse din sortimentul de produse standard: accesorii pentru animale, produse de menaj, produse de papetărie, jucării, articole de sport, accesorii pentru automobile, produse textile. Pe parcursul întregii perioade relevante de cinci ani care precedă data procedurii de față, precum și până în prezent, asemenea produse purtând denumirea mărcii ar fi fost comercializate cu acordul pârâtei atât în centrele comerciale aparținând grupului Globus din Germania, cât și ca produse exportate. În plus, marca ar fi utilizată temporar pentru campanii promoționale precum articole pentru fani cu ocazia unor evenimente fotbalistice.
- 13 Pârâta prezintă mostre demonstrative de ambalaje și fotografii de etajere menite să ilustreze utilizarea mărcii verbale „MAXUS” în cursul ultimilor cinci ani. De asemenea, aceasta prezintă extrase din sistemul de gestionare a mărfurilor, precum și o evidență din domeniul mărcilor proprii. Pârâta reia de asemenea argumentația pe care a dezvoltat-o în cadrul procedurii de opoziție și prezintă, în această

privință, un memoriu în care a fost expusă o utilizare însoțită de informații detaliate și de alte documente justificative.

- 14 În plus, aceasta arată că ar putea prezenta dovezi suplimentare ale utilizării prin depunerea unor eforturi corespunzătoare. Totuși, eforturile ar fi considerabile.

Normele/jurisprudența relevante

- 15 Instanța de trimitere citează considerentele (31), (32) și (42), precum și articolele 16, 17, 19, 44 și 46 din noua Directivă privind mărcile; o modificare a legislației nu pare să existe în ceea ce privește aspectul în litigiu.
- 16 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cadrul unei acțiuni în radiere, *sarcina probei* privind neutilizarea îi revine titularului mărcii. În ceea ce privește mărcile Uniunii, instanța de trimitere face referire în acest context la punctele 52-64 din Hotărârea pronunțată în cauza C-610/11 P, Centrotherm. Această jurisprudență referitoare la vechea Directivă privind mărcile a fost extinsă și la mărcile naționale, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 62-74 din Hotărârea pronunțată în cauzele conexe C-217/13 și C-218/13, Oberbank AG și alții. În sfârșit, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 73-82 din Hotărârea pronunțată în cauzele conexe C-720/18 și C-721/18, Ferrari SpA, Curtea a constatat că și în privința unei proceduri civile în declararea nulității precum cea în discuție în speță, sarcina probei îi revine titularului mărcii.
- 17 Potrivit dreptului german, în conformitate cu articolul 55 alineatul (1) a doua teză punctul 1 din MarkenG (Markengesetz, Legea privind mărcile), orice persoană poate să formuleze o acțiune în decădere în temeiul articolului 49 din MarkenG în măsura în care invocă neutilizarea mărcii. Potrivit articolului 49 alineatul (1) din MarkenG, decăderea având drept consecință un drept de radiere intervine atunci când, pentru o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în sensul articolului 26 din MarkenG; o singură utilizare serioasă este suficientă pentru a face să dispară dreptul la radiere al adversarului pentru grupele de produse utilizate.
- 18 Potrivit jurisprudenței Bundesgerichtshof [Curtea Federală de Justiție, Germania], în acțiunile civile în nulitate, obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei (erau) concepute astfel încât, într-o primă etapă, era necesar ca reclamantul să demonstreze în mod detaliat neutilizarea. În această privință, s-a admis că, în cadrul obligației de prezentare a faptelor, reclamanta trebuia să efectueze ea însăși, prin mijloacele sale, o cercetare suficientă pentru a stabili dacă adversarul utilizează sau nu utilizează marca într-un mod care să asigure menținerea drepturilor. În acest caz, titularului mărcii putea să îi revină o obligație secundară de prezentare a faptelor, întrucât, în mod obișnuit, autorul contestării nu poate avea cunoștință despre activitățile interne ale adversarului. Erau aplicabile următoarele: „Obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei privind condițiile acțiunii în radiere îi revin reclamantei. Pârâților din cadrul unei acțiuni în radiere le poate însă reveni o obligație procedurală de declarare în conformitate cu

principiul bunei-credințe prevăzut la articolul 242 din BGB (Bürgerliches Gesetzbuch, Codul civil), aplicabil de asemenea în dreptul procedural. Această obligație presupune ca solicitantul radierii să nu cunoască cu exactitate împrejurările utilizării mărcii și nici să nu dispună de posibilitatea de a clarifica faptele din proprie inițiativă.”

Motivarea trimiterii preliminare

- 19 Prezenta procedură preliminară privește interpretarea Directivei (Directivelor) privind mărcile în raport cu procedurile naționale în declararea nulității pentru neutilizarea mărcilor naționale. Pronunțându-se în cauzele conexe C-720/18 și C-721/18, în aceste proceduri, Curtea a atribuit sarcina probei titularului mărcii.
- 20 În opinia instanței de trimitere, jurisprudența menționată a Bundesgerichtshof în ceea ce privește sarcina probei nu mai putea fi reținută în lumina acestei decizii. Rămâne însă deschisă problema dacă aceasta se poate menține în dreptul național cu privire la obligația de prezentare a faptelor care îi revine reclamantului. Potrivit instanței de trimitere, aceasta este situația în speță.
- 21 În această privință, se pare, în principiu, că – inclusiv potrivit Directivei privind mărcile – dreptul procedural ține de competența statelor membre. Considerentul (42) al directivei confirmă acest lucru. Totuși, acest principiu este limitat de normele generale ale dreptului Uniunii prin principiile nediscriminării și efectivității.
- 22 În timp ce principiul egalității de tratament nu este în discuție în speță, se ridică problema dacă impunerea obligației de a prezenta faptele în sarcina reclamantului ar aduce atingere efectului util al Directivei privind mărcile.
- 23 În dreptul german, se face o distincție între noțiunile de obligație de prezentare a faptelor și sarcina probei.
- 24 Obligația de prezentare a faptelor impune părții să își prezinte într-o formă cât mai concretă posibil argumentația pe care o poate susține. Persoana căreia îi revine obligația de prezentare în temeiul articolului 138 din ZPO pierde procesul dacă nu se conformează acestei obligații. În special, dreptul procedural german a dezvoltat de asemenea o obligație secundară de prezentare a faptelor. Aceasta urmărește să constrângă cele două părți să își prezinte argumentația care le este efectiv posibilă. În această privință, jurisprudența cuprinde și obligații de informare în cadrul propriului domeniu de aplicare.
- 25 Trebuie să se facă distincția între aceasta și problema de a ști cine suportă sarcina probei dacă ambele părți își expun în mod suficient de concret punctul de vedere. Dacă, în urma activității de cercetare judecătorească, instanța nu știe dacă poate considera fiabile toate probele prezentate de reclamant, în pofida probelor contrare prezentate de pârât, cea care pierde este partea care suportă sarcina probei (așa-numita situație *non liquet*).

- 26 În principiu, obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei trebuie dissociate. Dreptul german cunoaște diverse exemple potrivit cărora obligația de prezentare a faptelor și sarcina probei sunt diferite și diferențiază obligația de prezentare astfel încât fiecare parte trebuie să prezinte faptele despre care are cunoștință sau care pot fi cercetate prin depunerea unor eforturi rezonabile. În cazul în care una dintre cele două părți nu se conformează obligației de prezentare a faptelor, ea pierde procesul. În cazul în care ambele părți își prezintă susținerile într-un mod suficient de concret, instanța administrează și apreciază probele prezentate. Dacă instanța nu își poate forma o convingere în urma probelor administrate, partea care pierde este cea care suportă sarcina probei.
- 27 Trimiterea preliminară în discuție nu privește decât obligația de prezentare a faptelor, iar nu sarcina probei.
- 28 Singura problemă care se pune în speță este aceea dacă, din punctul de vedere al dreptului Uniunii, în cadrul unei proceduri de drept național al mărcilor în declararea nulității pentru neutilizare, reclamantului îi poate fi impusă o obligație principală de prezentare a faptelor sau, cel puțin, secundară, în urma prezentării de către pârât a unei argumentații relativ detaliate în ceea ce privește utilizarea.
- 29 În opinia instanței de trimitere, Directiva privind mărcile nu reglementează obligația de prezentare a faptelor. În special, din punctul acesteia de vedere, nu reiese din Directiva privind mărcile și, în orice caz, nu neapărat în sensul principiului efectivității, că, în cadrul unei proceduri în declararea nulității, reclamantului nu i-ar putea fi impuse cerințe referitoare la susținerea cererii sale.
- 30 Curtea de Justiție a Uniunii Europene justifică punctul de vedere al sarcinii probei, care nu este reglementată în mod expres de Directiva privind mărcile, prin analogie cu Regulamentul privind marca comunitară, precum și prin argumentul potrivit căruia problema sarcinii probei ar trebui reglementată în mod identic în toate statele membre, pentru a nu compromite nivelul de protecție care decurge din Directiva privind mărcile. Sarcina probei titularului mărcii ar rezulta dintr-un principiu care „se limitează în realitate la ceea ce presupun bunul-simț și imperativul necesar al eficienței procedurii”.
- 31 În opinia provizorie a instanței de trimitere, cele două argumente nu privesc obligația de prezentare a faptelor.
- 32 Bunul-simț și eficiența procedurii, cele două motive care stau la baza jurisprudenței Curții impun, din punctul de vedere al instanței de trimitere, interpretarea în continuare, în mod echilibrat, a obligației de prezentare a faptelor în conformitate cu jurisprudența Bundesgerichtshof.
- 33 Astfel, interesele recunoscute ale celor două părți trebuie evaluate comparativ. Prin urmare, reclamantul ar trebui mai întâi să facă efortul de a examina, în măsura în care este posibil și adecvat, dacă pârâtul utilizează sau nu utilizează marca în cauză. Numai în urma unei astfel de cercetări și a expunerii detaliate

corespunzătoare pare necesar ca pârâtul să facă o prezentare completă a utilizării sale.

- 34 În caz contrar, orice parte – dreptul procedural nu impune un interes juridic concret pentru acțiunile în declararea nulității – ar putea constrânge orice titular al mărcii să facă o prezentare a utilizării mărcii sale. În temeiul dreptului german, ca și în temeiul directivelor, „orice persoană” poate introduce acțiunea în radiere. Riscul unei utilizări abuzive a posibilității acestei acțiuni este, așadar, important dacă, într-o primă etapă, reclamantului nu îi poate fi impusă nicio obligație de prezentare în afara formulării „pârâta nu utilizează mărcile sale”.
- 35 Pârâtului, titular al mărcii, îi este impus un efort considerabil, și anume cercetarea tuturor operațiunilor de utilizare din ultimii cinci ani în toate domeniile în care utilizează marca proprie.
- 36 În consecință, din punctul de vedere al instanței de trimitere, pare a fi rezonabil și necesar să se impună reclamantului mai întâi să examineze el însuși, într-o formă adecvată, dacă într-adevăr nu există o utilizare din partea titularului mărcii. În acest scop, în opinia instanței de trimitere, acesta trebuie să efectueze o examinare adecvată caracterului individual al mărcii respective și să o prezinte în cadrul acțiunii. Numai prin intermediul unei expuneri atât de concrete, acesta va declanșa obligația de prezentare care îi revine pârâtei. În această privință, se admite de asemenea că expunerea concretă a unei părți necesită replica concretă a celeilalte părți.
- 37 Prezenta cauză ilustrează problematica: pârâta exploatează o rețea de 46 de centre comerciale în Germania și, în calitate de distribuitor complet, comercializează numeroase produse nealimentare. Cel puțin potrivit susținerilor sale și înscrisurilor depuse la dosar până în prezent, ea utilizează marca verbală „maxus” ca marcă proprie pentru numeroase produse care aparțin unui număr mare de clase în sensul Aranjamentului de la Nisa. Activitățile desfășurate pe internet de aceasta prezintă doar un caracter rudimentar. În cursul procesului, reclamanta s-a limitat până în prezent să efectueze o căutare scurtă pe Google și să verifice un rezultat pozitiv, și anume un magazin de băuturi de lângă München.
- 38 Din punctul de vedere al instanței de trimitere, reclamanta nu se conformează astfel obligației de prezentare a faptelor. În ceea ce privește o marcă precum cea în litigiu, ar fi fost posibil și rezonabil ca reclamanta să inspecteze, cel puțin prin sondaj, două sau trei magazine aparținând pârâtei pentru a verifica utilizarea mărcilor în cauză, întrucât marca în cauză este o marcă proprie a pârâtei, adaptată pentru numeroase produse (așa-numita „white label”), iar pârâta nu este un comerciant online, ci un magazin stabil.
- 39 Din punctul de vedere al instanței de trimitere, problema caracterului rezonabil al întinderii obligației de prezentare a faptelor nu poate fi soluționată în speță decât cu titlu individual de instanța națională. Cauzele conexe C-720/18 și C-721/18, judecate de Curte cu privire la sarcina probei, priveau o marcă în cazul căreia

domeniile de specialitate și piețele de produse erau clare, la fel ca utilizarea mărcii pe aceste piețe. Situația este complet diferită în ceea ce privește mărcile proprii „white label” ale unui supermarket. În acest caz este vorba despre un număr mare de piețe și de produse.

- 40 În cazul în care reclamantei nu i-ar reveni nicio obligație concretă de cercetare și de prezentare în sensul obligației de prezentare a faptelor, aceasta ar putea obliga pârâta, fără efort, să prezinte detaliat utilizarea mărcii proprii prin divulgarea secretelor comerciale și printr-un efort de cercetare ridicat. Din punctul de vedere al instanței de trimitere, aceasta ar conduce la un risc de abuz.
- 41 Desigur, trebuie să se țină seama de faptul că acțiunea în declararea nulității ține de interesul general de a nu proteja în mod exclusiv mărcile decât atunci când acestea sunt și utilizate. Legislația germană permite acțiunea în declararea nulității și fără un interes juridic propriu. Cu toate acestea, interesele legitime ale unui titular al mărcii de a nu fi luate în considerare la întâmplare, ci numai atunci când și reclamantul „și-a făcut temele”, ar putea pleda în favoarea unei anumite cerințe de prezentare a faptelor care îi revine autorului contestării.
- 42 Această viziune a lucrurilor este confirmată și de concepția Directivei privind mărcile. În acest sens, articolele 17, 44 și 46 din directivă precizează că neutilizarea ca mijloc de apărare poate fi invocată în procedurile menționate în cadrul acestor articole în care titularul mărcii are calitatea de reclamant și că titularului mărcii îi revine sarcina probei. De exemplu, dacă titularul mărcii dorește să se apere împotriva unei contrafaceri, rezultă că, în urma unei obiecții ridicate de autorul potențial al contrafacerii, ar trebui să îi revină obligația principală de prezentare a faptelor cu privire la utilizarea efectivă a mărcii. Situația este aceeași în procedurile descrise la articolele 44 și 46 din Directiva privind mărcile. În acest caz, întinderea procedurii este, așadar, stabilită de titularul mărcii.
- 43 În cadrul procedurii civile în declararea nulității ca procedură în care titularul mărcii are calitatea de pârât, situația este complet diferită. Pe de o parte, această procedură nu este reglementată de directivă, ceea ce militează împotriva unei limitări a obligației de prezentare a faptelor care îi revine autorului contestării. Efectul util al Directivei privind mărcile nu este, așadar, afectat, *a contrario*, de obligația de prezentare a faptelor care îi revine autorului contestării în cadrul procedurii civile în declararea nulității. Pe de altă parte, în acest caz, autorul contestării este cel care stabilește întinderea contestării mărcii pretins neutilizate a titularului. Astfel, din punctul de vedere al instanței de trimitere, în această situație este necesară cel puțin prezentarea reclamantului, întemeiată pe fapte, pentru a nu permite procedurii în declararea nulității să scape de sub control. Aceasta presupune o anumită cercetare precontencioasă adecvată efectuată de autorul contestării.
- 44 Pe de altă parte, trebuie arătat că directiva prevede în mod expres o procedură administrativă în declararea nulității în fața oficiului. Aceasta este garantată și de

dreptul german. Efectul util al Directivei privind mărcile nu impune, așadar, ca obligația de prezentare care îi revine reclamantului să fie repusă în discuție în cadrul procedurii civile în declararea nulității, care nu este nici impusă, nici reglementată de directivă.

- 45 Al doilea argument al Curții, potrivit căruia un nivel de protecție diferit nu ar trebui să intervină în domeniul de aplicare al Directivei privind mărcile, nu afectează punctul de vedere provizoriu al instanței de trimitere, întrucât din Hotărârea pronunțată în cauzele conexe C-720/18 și C-721/18 reiese cu claritate că o situație *non liquet* a condus, după activitatea de cercetare judecătorească, la o decizie împotriva titularului mărcii. O expunere detaliată în sensul obligației de prezentare a faptelor este posibilă cu ușurință pentru orice parte care dorește să efectueze cercetările necesare. În cazul în care acestea sunt efectuate, titularul mărcii trebuie să prezinte în mod exhaustiv utilizarea mărcii sale. Dacă procedează astfel, are loc activitatea de cercetare judecătorească, iar caracterul neconcludent al probelor conduce chiar la o decizie *non liquet* în favoarea autorului contestației. Prin urmare, punctul de vedere al instanței de trimitere cu privire la obligația de prezentare a faptelor nu modifică nivelul de protecție.
- 46 În consecință, prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, în cadrul procedurilor în declararea nulității, reclamantului îi poate reveni o obligație de expunere detaliată. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă interpretarea pe care a reținut-o provizoriu, potrivit căreia această obligație de prezentare a faptelor necesită o cercetare proprie efectuată de reclamant, adecvată mărcii contestate, este conformă cu dreptul Uniunii.